

юристів закріплені в Законах України «Про нотаріат», «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», «Про прокуратуру», «Про Національну поліцію», «Про судоустрій і статус суддів». Аналіз текстів професійних присяг дає можливість визначити професійно важливі якості особистості юриста, які мають бути сформовані під час підготовки в закладі вищої освіти, це: об'єктивність, самостійність, неупередженість, незалежність, справедливість, чесність, сумлінність, відповідальність, конфіденційність, принциповість, гідність, повага. Крім законів, етичні стандарти закріплені в низці професійних кодексів та правил: Правила професійної етики нотаріусів України, Правила етичної поведінки поліцейських, Кодекс професійної етики та поведінки працівників прокуратури, Правила адвокатської етики, Правила поведінки працівника суду.

Отже, досліджуючи історію становлення деонтології як науки можна зазначити, що завдяки праву категорії професійної етики поступово стали предметом правового забезпечення у межах адміністративного права. Проте вирішення проблеми етичної поведінки вчителів, юристів та лікарів потребує комплексного підходу з точки зору професійної деонтології, адміністративного права, психології праці та професійної педагогіки.

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

2. Про освіту: Закон України від 05.09.2017 р. (зі змінами і допов.) / *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 38-39. Ст. 380.

3. Про вищу освіту: Закон України від 01.07.2014 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 37. Ст. 2004.

4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.06.2015 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40-41. Ст. 379.

5. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 31. Ст. 545.

6. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 05.07.2012 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 27. Ст. 282.

7. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 2-3. Ст. 12.

Маргулов Артур Худувич
професор кафедри
міжнародних відносин та туризму
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
доктор історичних наук, доцент

БЕЗПЕКОВІ ФОРМАТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ТОТАЛІТАРНОЇ ДЕРЖАВИ

Ассирійська національна меншина опинилась на теренах Російської імперії внаслідок проведення активної державної політики у Передній Азії. Виступаючи союзником православної Росії ассирійці зазнали актів відкритого геноциду із боку турецько-персидських державних адміністрацій. Ці обставини призвели до того, що частини населення була змушена переміститися на територію царської Росії в якості біженців. Характер розселення був некерованим, що призвело до перенаселення біженських мас у прикордонних адміністративних одиницях. Традиційними у розселенні були регіони, які знаходились на території сучасної Вірменії та Грузії. Завдяки вже існуючим ассирійським громадам тут відбулось концентрація біженців внаслідок військових дій протягом 1914-1918 рр. З цих територій почалось їх розселення по всій імперії.

Радянська влада отримавши у спадок існуючий етнічний склад країни намагалась знайти методи управління національними меншинами. Як й вся політика більшовиків вона складалась від спроб лояльної підтримки до спроб підкорення етнічного простору власним потребам. Фоном розпочатої на початку 1920-х років лояльної політики до представників національних меншин стала підтримка їх культурних потреб. В Тифлісі, в цей час, відкриваються навчальні заклади, культурні центри, друкується література національною мовою. Але спроби проникнути в етнічне середовище та заручитися лояльним ставленням до існуючого політичного формату зазнали фіаско. З еволюцією державницької політики до тотального контролю над громадським середовищем змінились й методи цієї політики. Асси-

рійська національна меншина зазнала репресивного переслідування.

Відсутність історичних форм державницького управління призвели до формату існування громадсько-політичних лідерів в етнічному середовищі. Таких лідерів було небагато, вони були географічно розташовані в місцях компактного проживання асирійців у Радянському Союзі, Персії та Туреччині. Така географічна особливість утворювала додаткові перепони для їх комунікації. Відсутність централізованого управління специфіка соціально-політичних умов в країнах свого перебування спричинила до відсутності спільних концепцій по стратегічним питанням майбутнього національної меншини. Негативно на ці процеси впливало міжнародна геополітична ситуація.

Радянська влада в Грузії обрала для себе представників асирійського політико-громадського активу як загрозу по встановленні контролю над національною меншиною. Для усунення їх із інформаційного та громадсько-політичного простору був використаний широкий інструментарій. Першими етапами в цій компанії стали методи дискримінації громадсько-політичної еліти. Також застосовувались методи розділу їх на «своїх» та «чужих», де протиставлялись асирійці які мали русифіковане походження із асирійцями, які стали біженцями внаслідок військових компаній 1914-1918 рр. Фінальним етапом цього плану стали індивідуальні репресії.

Вже у 1920-х роках ми спостерігаємо репресивні заходи по відношенню до представників політичної еліти асирійців які перебували на території Радянського Грузії. У грудні 1921 року був затриманий колишній голова Закавказького Асирійської національної ради Олександр Бадалов. За результатом слідства він отримав три роки ув'язнення. [1] Наступною жертвою переслідувань став Біт Абрам Фрейдун Яковлевич (Атурая), визнаний громадсько-політичний діяч у Радянському Союзі та й у загальносвітовому асирійському національному русі. Керівництво Асирійською національною радою Закавказзя, членство у соціалістичній партії та активна громадська діяльність, стали приводом для засудження до вищої міри покарання (1926 р.). [2] У середині 1920-х років зазнали репресій не лише лідери національного руху, а й асирійці із активною громадською позицією. [3]

Отже, аналізуючи формати державної національної політики, можна констатувати, що формат репресій використовувався із перших років існування Радянського Союзу. Поставивши за мету реорганізацію країни більшовики використовували аргумент репресій в якості форм та методів державного управління. Асирійська громада, зазнавши декілька «хвиль» свідомої репресивної політики, була приречена до поступової асиміляції та переорієнтації на загально-державницькі формати. Так відбулась деформація етнічно консолідованої меншини на проект «радянська людина».

1. Архів міністерства внутрішніх справ Грузії. Ф. 6., спр. 22110., арк. 232.
2. Архів міністерства внутрішніх справ Грузії. Ф. 12. Списки розстріляних у 1937-1938 рр. Арк. 18.
3. Архів міністерства внутрішніх справ Грузії. Ф. 6., спр. 25123., арк.44, 88, 104.

Адашис Людмила Іванівна

доцент кафедри міжнародного права
Університету митної справи та фінансів,
кандидат юридичних наук, доцент

ЄВРОПЕЙСЬКЕ ТЕРИТОРІАЛЬНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО В МЕЖАХ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Процес еволюціонування регіональної політики Європейського Союзу показує, наскільки вона гнучка та органічна, як швидко вона модифікується, видозмінюється та вдосконалюється під впливом внутрішніх та зовнішніх ризиків, нових геополітичних умов і викликів глобалізації. Не зважаючи на Brexit, на сьогоднішній день ключовою метою Європейського Союзу залишається досягнення економічної, соціальної та територіальної єдності. Досягнення саме територіальної єдності забезпечується за допомогою Європейського територіального співробітництва, більш відомого як INTERREG.

Європейське територіальне співробітництво забезпечує основу для реалізації спільних дій і політичних обмінів між національними, регіональними та місцевими суб'єктами з різних держав-членів ЄС. Головною метою Європейського територіального співробітництва є спри-